

בבא מציעא קיב

עניין: ואליו הוא נושא את נפשו

זוהר קדושים ח"ג דף פה ע"א

פעולה שכיר • ת"ח מאן דנטייל אגרא דמסכנא כאליו נטייל נפשיה ודאנשי ביתיה • הוא אוער נפשייהו קב"ה אוער יומי ואוער נפשיה מההוא עלמא • דהא כל אינון הבליים דנפקי מפומיה כל ההוא יומא כלהו סלקין קמיה דקב"ה וקיימין קמיה לבתר סלקא נפשיה ונפשייהו דאנשי ביתיה וקיימין באינון הבליים דפומיה • וכדין אפילו אהגור על ההוא ב"ג כמה יומין וכמה טבאן כלהו מתעקראן מניה ומסתלקי מניה • ולא עוד אלא דנפשא דיליה לא סלקא לעילא והיינו דאמר רבי אבא רחמנא לשזבינן מנייהו ומעלבונייהו ואוקמוה אפילו עשיר הוא ואליו הוא נושא את נפשו דייקא אפילו מכל ב"ג נמי וב"ש מסכנא • והיינו דהוה רב המנוגא עביד כד הוה [א] ההוא אגיר מסתלק מעבדיה הוה יהיב ליה אגריה וא"ל טול נפשך דאפקידת בידיי טול פקדונך ואפילו אמר יהא בידך דאנא (לא) צעינא לסלקא אגרי • לא הוה צעי • אמר פקדונא דגופך לא אתחזי לאתפקדא בידי • כל שכן פקדונא דנפשא • דהא פקדונא דנפשא לא אתהיבנת אלא לקב"ה דכתיב (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי • אמר רבי חייל ובידא

שער הפסוקים לאריז"ל פרשת כי תצא

גם ירמוז כי הנה יש לכל אדם תוספת נשמה בשבת ממילא, וכאשר עסק בתורה בימי החול וזכה לאותה תוספת גם בימי החול עצמו, הנה בבוא יום השבת מתחבר התוספת של החול הניתן ביומו בעת עסקו בתורה עם התוספת הניתוסף לו בשבת, ושתי התוספות האלה ניתנין לו בכל יום שבת. נמצא כי התוספת הניתן לו בחול הנקרא שכרו, ניתן לו השכר הזה גם בשבת עצמו הרמוז בר"ת כנוכר בסוד שכר מי שטרה בע"ש יאכל בשבת.

גם ירמוז אל מה שהודעתך שכי' כי לכל מצוה ומצוה יש סגולה פרטית, ואמנם סגולת קיום מצות נתינת שכר שכיר ביומו, הוא שנותנין לו תוספת שבת ונפש יתירה באותו יום שבת של אותה השבוע אשר בה קיים מצוה זו. והיא מדה כנגד מדה, כי כנגד ואליו הוא נושא את נפשו והשלימה לו, כמו כן נותנין לו נפש יתירה בשבת. ההיא כנרמוז בר"ת.

ב'דף פ"ד ת'תן ש'כרו. ר"ת שב"ת, וכן הוא צירוף אותיות בש"ת. והענין הוא כי ראוי לאדם להתבייש מתוספת קדושה שנתוסף לאדם בשבת. גם ירמוז שיקבל תוספת שבת מבעוד יום קודם השקיעה, וזהו ביומו תתן שכרו, כלומר ביום ערב שבת.

שכ' גם ירמוז להודיענו כי כל המצות שהאדם עושה בששת ימי החול, וכן כל עסק התורה שעסק בימי החול, גורם לאדם שיהיה לו תוספת קדושה בימי החול עצמן כבחירת שאר בני אדם בשבת, וכמו"ש בס' הזוהר שכי' כי הת"ח זוכה לנפש יתירה בימי החול מה שע"ה זוכים בשבת. ונמצא כי הת"ח העוסק בתורה נמשל לשכיר יקוה פעלו שכי' מאתו יתברך ביומו ממש אפילו שהוא בימי החול, ואז נותן לו הב"ה שכרו אותו התוספת נשמה הראוי לשאר בני אדם בימי השבת, ולכן נרמוז שבת בר"ת.